

Nếu Anh Sống Sót, Hãy Trở Lại Thăm Cây Này...

Một tù binh bị đồng đội cầm hận báo thù đến chết, 60 năm sau được phát giác tại một gốc cây làm chấn động nước Anh! Roddick là một tù nhân chiến tranh người Anh. Anh bị bắt trong một lần kém may mắn và giống như nhiều tù nhân khác, Roddick bị áp giải đến một trại tập trung ở Đức. Trong trại tập trung có gần 1000 tù binh, toàn bộ đều là người Anh. Họ bị đối đãi thậm tệ đến mức khó lột tả được hết: không khác gì loài vật họ phải làm những công việc vô cùng nặng nhọc. May mắn cho Roddick là anh đã được huấn luyện để lái xe vận tải trong quân đội Anh. Trong trại tập trung của Đức rất thiếu nhiều người lái xe nên anh được tuyển dụng làm tài xế. Trong số những tù binh Anh ở trại tập trung đó, không ít người có thể lái xe nhưng không ai tình nguyện làm tài xế bởi nhiệm vụ của người lái xe là di chuyển những chiến hữu chết đói hay bị sát hại mỗi ngày đến nơi chôn cất.

Số là Roddick lại tỏ ra rất hăng hái làm công việc này. Anh nói anh sẽ vui vẻ làm công việc được giao phó. Như vậy Roddick là một tài xế của Đức quốc xã và kể từ đó, anh trở nên thô bạo và tàn nhẫn với chính đồng bào của anh. Anh không chỉ quát tháo, lớn tiếng với tù nhân, anh còn dùng bạo lực, đưa những nắm đấm hướng về phía họ. Có tù nhân rõ ràng chưa chết nhưng anh vẫn cố ý vút lên xe.

Lẽ dĩ nhiên tất cả những tù binh đều tỏ ra căm hận anh, và dùng nhiều cách khác nhau để cảnh cáo Roddick. Nghe xong, anh vẫn bỏ ngoài tai, việc anh anh làm. Các tù binh không tiếc lời mắng nhiếc Roddick là tên cầu tặc, kẻ bán nước, loài chó săn... và cũng chính nhờ đó, quân Đức quốc xã càng lúc càng thích thú và tín nhiệm Roddick. Ban đầu khi anh lái xe ra khỏi trại tập trung, binh sĩ Đức quốc xã đều chặn xe lại kiểm soát, giám sát từng cử động nhưng về sau anh có thể ra vào tự do mà không hề bị kiểm soát. Chiến hữu của Roddick cũng ngầm công kích anh, không ít lần họ súyt đánh cho anh chết.

Sau một lần bị đánh thừa chết thiếu sống, Roddick vĩnh viễn mất đi một cánh tay nên anh mất luôn công việc lái xe: Roddick như chiếc bị rách bị quân Đức quốc xã vứt ra bãi rác. Không còn được quân Đức bảo vệ, Roddick nhanh chóng rơi vào trận địa báo thù vô tình của các tù nhân chiến tranh Anh. Một ngày mưa, trong một hoàn cảnh cô độc đến thế lương, anh chết cạnh một góc tường ẩm ướt trong trại tập trung của người Đức.

Người cứu mạng tôi, trở thành người tôi hận nhất.

60 năm đã trôi qua, người dân ở quê hương Roddick dường như sớm đã quên mất anh còn những người trong gia tộc cũng cố tình né tránh tất cả những việc làm liên quan đến anh. Cứ như thế, Roddick bị chôn vùi trong cát bụi của thời gian.

Thế nhưng bỗng nhiên có một ngày, một tờ báo khá lớn của nước Anh đã đăng tải một bài viết có tựa đề "**Người cứu tôi, là người tôi hận nhất**" ở ngay trang nhất. Nội dung bài báo như sau:

Trong trại tập trung của Đức quốc xã có một tên phản đồ tên Roddick, cam tâm bán mạng cho tụi Nazi (ám chỉ Đức quốc xã). Ngày hôm đó, tôi ốm nhưng chưa chết thế nhưng anh ta vẫn vắt tôi lên xe tải và nói với bọn Đức là đem tôi đi chôn. Tuy nhiên, điều khiến tôi không thể ngờ đến là, khi xe chạy được nửa đường, Roddick dừng xe, nhắc tôi đang thôi thóp ra khỏi xe và đặt tôi xuống dưới gốc một cây cỏ thụ, để lại vài mẩu bánh mì đen và một bình nước, vội vã nói với tôi: "Nếu như anh sống sót, hãy đến thăm cái cây này" rồi cấp tốc lái xe đi mất.

Sau khi câu chuyện ngắn ngủi này được đăng không lâu, tòa soạn báo liên tiếp nhận được điện thoại gọi đến và không trừ một ai, tất cả đều là cựu chiến binh Thế Chiến thứ hai và đều là những chiến binh già đã từng bị bắt làm tù binh. Một điều nữa càng khiến người ta không tưởng tượng được là có 12 cựu chiến binh gọi điện thoại đến đều từng ở cùng nhau trong một trại tập trung của Đức mà Roddick đã ở.

Những câu chuyện do chính 12 cựu quân nhân kể ra, dường như đều là bản sao của câu chuyện đã được đăng tải trên mặt báo: Họ đều đã được Roddick đặt ngồi xuống dưới gốc cây và nhờ đó mà thoát chết. Điều khiến người ta chú ý hơn là, mỗi lần Roddick lái xe ra khỏi trại tập trung, anh đều nói với các chiến hữu rằng: *"Nếu anh sống sót, hãy trở lại thăm cây này."* Người biên tập giới thiệu bài viết là một cựu biên tập từng tham gia chiến tranh. Dựa vào trực giác nghề nghiệp, ông liền bằng sự nhạy cảm suy đoán ra rằng cái cây mà Roddick nhiều lần nhắc đến nhất định phải có một ý nghĩa gì đó. Và ông lập tức tổ chức các cựu binh, hợp thành nhóm 13 người, men theo con đường năm xưa họ trốn chạy để tìm cái dù không biết nó còn tồn tại hay không.

Khi đoàn người đến được chỗ xưa, rừng núi vẫn như thế, cái cây cổ thụ vẫn ở đó. Một cựu binh không kiềm chế được cảm xúc chạy về phía trước ôm thân cây mà khóc lớn. Sau đó trong một cái hộc ở gốc cây, người này tìm thấy một cái hộp sắt đã hoen gỉ từ bao giờ. Mọi người xúm lại mở chiếc hộp ra, họ thấy một cuốn nhật ký nhiều trang đã loang lổ và trong đó là một tấm ảnh đã mốc theo thời gian. Nhẹ nhàng lật giở cuốn nhật ký, cựu biên tập viên bắt đầu đọc:

"Hôm nay mình lại cứu được một chiến hữu, đây đã là người thứ 28 rồi... cầu mong anh ta có thể sống được... Hôm nay, 20 chiến hữu của mình đã chết... Đêm qua, các chiến hữu lại một lần nữa mạnh tay với mình... Nhưng mình phải cương quyết đến cùng, cho dù thế nào đi nữa mình cũng không được nói ra sự thật, như thế, mình mới có thể cứu được thêm nhiều người khác... Các chiến hữu thân yêu, tôi chỉ có một hy vọng, nếu các bạn còn sống, xin hãy trở lại thăm cái cây này."

Giọng của vị cựu biên tập ứ nghẹn lại, những cựu binh khác đã rơi nước mắt tự khi nào không hay. Những mái đầu hoa râm đứng dưới tàn cây cổ thụ, cho đến lúc đó mới hoàn toàn nhận thức thật rõ ràng rằng Roddick đã cứu tất cả 36 tù binh của Anh Quốc.

Hôm nay, những người còn sống trên đời, có lẽ không chỉ có 13 người đi tìm lại gốc cây năm xưa. Cuốn nhật ký và tấm ảnh liên quan đến trại tập trung được lưu lại ở hộc cây, đó là bằng chứng thép vạch trần tội ác của Đức quốc xã với thế giới, nó cũng là bằng chứng thép cho thấy Roddick không tồi tệ như các chiến hữu năm xưa đã đánh giá về anh. Roddick đã chấp nhận mọi đau khổ, thậm chí là chấp nhận cả cái chết dù anh biết mình đã bị hiểu lầm.

Chia tay với các cựu binh, vị cựu biên tập nhanh chóng cho đăng câu chuyện lay động hàng triệu triệu trái tim trên khắp thế giới lên trang bìa của tờ báo mình đang cộng tác. Vì được báo chí đưa tin mà khu rừng già cùng gốc cây lưu lại dấu tích của Roddick kia bỗng trở nên náo nhiệt. Không ít người đã tự tìm đến đây, cúi đầu trước người chiến binh thực sự vĩ đại để thể hiện sự tôn kính anh của họ. Lẽ đương nhiên, Roddick trở thành anh hùng của nước Anh. Một tác gia đến thăm khu rừng này, bó một bó hoa rừng không rõ tên đặt trước bia kỷ niệm mộc mạc và ngồi lại dưới gốc cây thật lâu. Sau đó ông ta lấy bút ra viết một đoạn cảm xúc vào cuốn sổ của mình. Ông thấy có trách nhiệm phải nói với mọi người như sau:

"Sự hoàn mỹ luôn cần có cái giá để đánh đổi, không có tinh thần trách nhiệm lớn lao, không có sự hy sinh bất khuất, không có một tinh thần thép, tuyệt đối không thể làm được! Khát vọng hoàn mỹ là quyền của mỗi con người. Có những lúc, sự hoàn mỹ đó vì bị môi trường thúc ép mà hình thức biểu hiện của nó trở nên khác với nguyện vọng ban đầu, vì thế mà tạo nên sự hiểu lầm, dẫn đến những ánh mắt thù địch. Điều này nhất định sẽ hình thành nên một loại áp lực xã hội vô cùng lớn. Thế nhưng có người có thể vì sứ mệnh cao cả của sự hoàn mỹ, từ đầu đến cuối chấp nhận mọi oan ức, đau đớn, hiểu lầm... tên tuổi của người ấy sẽ trở thành một lá cờ luôn được giương cao, cao mãi. Roddick là một người như thế. Và trên thế giới này, tôi kính phục nhất một kiểu người mà trong hoàn cảnh ác liệt và tồi tệ, họ thà chấp nhận gánh nặng trên vai mà bước tiếp thay vì sống vô trách nhiệm, để mặc đời muốn trôi đến đâu thì đến!"